

Sygn. akt III PK 75/16

## POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Józef Iwulski

w sprawie z powództwa E. S.

przeciwko Wojewódzkiemu Inspektoratowi Ochrony Roślin i Nasiennictwa w K.

o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw  
Publicznych w dniu 5 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i  
Ubezpieczeń Społecznych w K.

z dnia 7 grudnia 2015 r., sygn. akt IV Pa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 grudnia 2015 r., IV Pa (...), Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. oddalił apelację powoda E. S. od wyroku Sądu Rejonowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. z dnia 29 czerwca 2015 r., IV P (...), w sprawie przeciwko Wojewódzkiemu Inspektoratowi Ochrony Roślin i Nasiennictwa w K. o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy. Sąd pierwszej instancji - przy zastosowaniu art. 8 k.p. - zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 6.738 zł brutto tytułem odszkodowania za wadliwe rozwiązanie stosunku pracy bez wypowiedzenia, oddalając roszczenia o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy. W sprawie ustalono, że powód był objęty szczególną ochroną trwałości stosunku pracy z racji pełnionej funkcji działacza związkowego i

otrzymał oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Przyczyną rozwiązania stosunku pracy było - mówiąc najogólniej - utrzymujące się od dłuższego czasu zachowanie powoda, noszące znamiona „aroganckiego traktowania przełożonych” i „emocjonalnego reagowania w niektórych sytuacjach służbowych”, których kulminacja nastąpiła w dniu 19 listopada 2013 r. w trakcie rozmowy z przełożoną.

Od wyroku Sądu Okręgowego powód wniósł skargę kasacyjną, w której zarzucił naruszenie art. 52 § 1 pkt 1 i art. 52 § 2 k.p. oraz art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., a także art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód wskazał na potrzebę rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego sprowadzającego się do następujących pytań: 1) „Czy zgodnie z art. 52 § 1 pkt 1 k.p. niektóre z przyczyn określonych w piśmie rozwiązującym umowę o pracę w tym trybie, mogą zostać określone przez pracodawcę już po rozwiązaniu tej umowy o pracę jako przyczyny nie bezpośrednio stanowiące przyczyny rozwiązania tej umowy, a jako przyczyny uzupełniające, dodatkowe, mające na celu wykazanie zasadności przyczyny uznawanej przez pracodawcę jako przyczyna bezpośrednia”? i 2) „Czy zgodne z prawem jest pominięcie przez sąd badania części przyczyn wskazanych przez pracodawcę w piśmie rozwiązującym umowę o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. pod kątem ich zgodności z art. 52 § 2 k.p. jeśli pracodawca już po doręczeniu pracownikowi pisma rozwiązującego umowę o pracę w tym trybie wskazuje, że przyczyny te nie stanowią bezpośredniej przyczyny zwolnienia z pracy, jednocześnie wskazując przyczynę bezpośrednią tego zwolnienia”? Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez przywrócenie powoda do pracy i zasądzenie od pozwanego kwoty 38.178,78 zł tytułem wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy od 21 grudnia 2013 r. do 31 maja 2015 r., pod warunkiem jej podjęcia, a ponadto o zasądzenie kosztów procesu, ewentualnie o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powód wywiódł, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne wymagające wykładni art. 52 § 1 pkt 1 k.p. oraz art. 52 § 2 k.p. Sąd Najwyższy jednak nie podziela poglądu o występowaniu w sprawie tych zagadnień, bo zostały one sformułowane przez skarżącego w oderwaniu od podstawy prawnej, a przede wszystkim od podstawy faktycznej zaskarżonego orzeczenia, która jest wiążąca w postępowaniu kasacyjnym (art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.).

W utrwalonym orzecznictwie przyjmuje się konsekwentnie, że wywód skargi kasacyjnej poświęcony sformułowaniu „istotnego zagadnienia prawnego” może spowodować przyjęcie skargi do rozpoznania tylko wówczas, gdy wnoszący skargę zachowa w tym zakresie odpowiednie wymagania. Mianowicie, zagadnienie powinno: 1) przybrać formę zapytania (wypowiedzi pytającej), 2) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń, 3) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny, aby umożliwiło Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi w kwestii jurydycznej, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu, 4) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą oraz 5) dotyczyć problemu, który rzeczywiście (a nie pozornie) budzi istotne (poważne) wątpliwości prawne. Wszystkie wymienione przesłanki muszą zostać spełnione łącznie.

Konstrukcja „istotnego zagadnienia prawnego” nie może więc sprowadzać się do przedstawienia w skardze takiego problemu prawnego, którego wyjaśnienie nie miałoby żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy w ustalonym stanie faktycznym (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006 nr 15-16, poz. 243). Tymczasem w niniejszym przypadku to wymaganie nie zostało zachowane, bo z ustaleń faktycznych sprawy jasno wynika, co stanowiło rzeczywistą przyczynę rozwiązania umowy o pracę z

powodem. Sądy orzekające przyjęły, że taką przyczyną było „naganne, zawinione i bezprawne” zachowanie powoda w stosunku do przełożonej, które miało miejsce w dniu 19 listopada 2013 r. („słowna napaść” na przełożoną, przekroczenie granic dopuszczalnej krytyki, naruszenie standardów kultury osobistej itp.). Za taką przyczynę nie zostały uznane zdarzenia opisane w treści notatek służbowych z 20 września i 8 listopada 2013 r., do których pozwany pracodawca odwoływał się w trakcie procesu. W ocenie Sądów orzekających, okoliczności przedstawione w tych dokumentach zostały powołane tylko po to, aby „zobrazować problem ciągłego zwracania się do przełożonych w niestosowny sposób”. Powód bowiem już wcześniej przejawiał tendencje do aroganckiego traktowania swych przełożonych i emocjonalnego reagowania w sytuacjach służbowych. Jednakże dopiero zdarzenie, które miało miejsce w dniu 19 listopada 2013 r., szczegółowo opisane w oświadczeniu rozwiązującym umowę o pracę, „stanowiło dla pracodawcy pewien punkt krytyczny, skutkujący zwolnieniem pracownika”.

Z powyższego wynika, że pozwany pracodawca, po złożeniu powodowi pisemnego oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p., w istocie nie formułował pod adresem pracownika żadnych dodatkowych przyczyn rozwiązania stosunku pracy (o charakterze „uzupełniającym”), które miałyby potwierdzać zasadność (słuszność) „bezpośredniej” przyczyny rozwiązania umowy o pracę. W konsekwencji należy przyjąć, że wobec takich „uzupełniających” przyczyn rozwiązania stosunku pracy nie miał (nie mógł mieć) w ogóle zastosowania miesięczny termin, o którym stanowi art. 52 § 2 k.p.

W tym kontekście rozstrzyganie przez Sąd Najwyższy problemów prawnych, które zostały przez powoda sformułowane we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, byłoby bezprzedmiotowe, bo ewentualne wyjaśnienie wątpliwości, na które powoływał się skarżący, nie miałoby wpływu na wynik sprawy. Przedstawione przez powoda „istotne zagadnienie prawne” nie spełnia więc wymagań, jakie są stawiane przesłance przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymienionej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.

